

O dopustnosti in pravočasnosti razodetne prisege (§ 47 izvrš. r.).

Piše dr. Fr. Mohorič.

III.

O vprašanju, do kdaj je dopustno predlagati izvršilno razodetno prisego — nima zakon, kakor smo že rekli, nobenega določila. Neomejena časovna dopustnost te prisege pa tudi ni in ne more biti v soglasju z načeli izvršilnega zakona.

Treba bode torej iskati razloga za časovno mejo pred vsem iz stvarnosti razodetne prisege same.

Institucijo razodetne prisege same nahajamo predvsem v civilnem pravu (§-a 823, 1012 o. d. z.) in v členu XLII. uv. zak. k c. pr. redu. Pa tudi tukaj ni izrečena časovna meja. Veljavne morajo biti torej v tem oziru samo določbe o zastaranju zasebnopravnih obligacij (§ 1479 i. dr. o. d. z.). Do te prisege vodi le pot in sredstvo tožbe.

Netožbenim potom je dolžan priseči razodetno prisego kridar v zmyslu §-ov 66, 97 kk. r. Tukaj se iz stvarnih odnosajev lahko reče, da je razodetna prisega dopustna ves čas tekočega konkurza, kajti po §-u 98 kk. r. ima po volitvi upniškega odbora samo odbor ali pa upništvo (§ 144 kk. r.) pravico, predlagati zapor zoper kridarja. Zapor pa je možno predlagati zaradi dejstva, ker se kridar prisege brani. In ker po §-u 97 kk. r. predlog na razodetno prisego ni obligatoren, ni dvoma, da ga lahko stavi po volilnem naroku odbor ali upništvo.

Pa tudi po (navidezno) končanem konkurzu se lahko najde kridarjevo premoženje (prej morda prikrito); in ker je po §-u 190 kk. r. s to imovino ravnati, kakor s prvotno konkurzno imovino, je tudi v tem dodatnem konkurznem postopanju možno predlagati razodetno prisego, če se to ni zgodilo že poprej.

Za naše vprašanje je drugi slučaj razodetne prisege po §-u 66 kk. r. posebno zanimiv zato, ker mu je predpogoj brezuspešnost predlaganega konkurza, kakor v §-u 47 izvrš. r. brezuspešnost izvršbe. Tudi v tem slučaju zakon ne veže razodetne prisege na gotov čas. Dvomiti pa je, da bi sodišča ugodila takemu predlogu po več letih, odkar se je stavil in odklonil predlog na dovolitev konkurznega postopanja. Gotovo se takemu »staremu« predlogu ne ustreže, če je bivši kridar v teku časa prišel že v novi konkurz.

Dejanska praksa kaže, da je v konkurzu predlagana razodetna prisega dopustna le, dokler se konkurz pravomočno ne dožene. Pri odklonitvi predlaganega konkurza zбоk nedostalega premoženja pa je predlagati razodetno prisego primeroma kmalu, dokler je stvar še aktualna, to pa je seveda »quaestio facti« — osobito glede na uspehe kaz. postopanja po §-u 486 k. z. i. t. d.¹⁾

Iz stvarnih odnošajev se da torej v konkurznem postopanju najti vsaj nekoliko merilo za časovno omejitev razodetne prisege. Seveda, če je potekel čas zastaranja dotične terjatve, se sploh neha pravni vir in povod za predlaganje razodetne prisege.

Že te navedbe nam dajejo slutiti, da tudi v izvršilnem postopanju morajo biti ali se morajo najti neke časovne meje za dopustnost razodetne prisege.

Ker je oprava enkrat dovoljene izvršbe uradna, zato se mora izvršba začeti in razvijati brez zamude in brez zavlačevanja. V ta namen je zakon pri nekaterih slučajih določil rokove (za upravnikove račune §-a 115 in 116, za dražbene pogoje § 145, za dražbe in prodaje §-a 169, 273 izvrš. reda.). In kjer je zakon pustil vpliv na tok izvršbe izvršitelju, zahteva od njega redno nadaljevanje izvršbe pod prekluzijo (§-a 256 odst. 2, 145).

Ker je ena izmed glavnih zahtev izvršilnega reda ta, da se izvršba nemudoma opravi in redno izvede, zato bi brezmejna dopustnost prisege bila očitno protivna temu zakonovemu načelu.

Sedaj je vprašanje, kako stališče med posameznimi izvršbami zavzema razodetna prisega po §-u 47 izvrš. reda?

¹⁾ Predlog na prisego v zmyslu §-a 66 kk. r. je čin rednega nadaljevanja konkurznega postopanja in ga je staviti v rednem času.

Nekateri jo smatrajo za poseben način izvršbe, drugi ji svojstvo posebne izvršbe odrekajo.

Navadno imajo posamezne izvršbe nalogo seči na posebno premoženje izvršenca: premičninska izvršba na premičnine; terjatvena na terjatve; zopet druga na nepremičnine; in z izvršbami na nepremičnine zopet naj se doseže na razni način plačilo, tako z dražbo, upravo, prisilno zastavno pravico.

Izvršilna razodetna prisega je omejena samo na dve vrsti naslovov: na izročbo ali dajatev premičnin, ali na naslov zaradi denarnih terjatev. To izvršilno sredstvo ima spraviti na dan: v prvem slučaju izvršitelju pristoječe premičnine; v drugem slučaju pa sploh vso izvršenčevo imovino, na katero bi se potem moglo seči.

Izvršilna razodetna prisega je torej predvsem nekako zavarovalno sredstvo za izvršitelja, da mu izvršbeno imetje izvršenca ne ostane prikrito. Pravzaprav bi imel že rubež zaseči izvršenčevo imetje tako, da se ne more več odtujiti izvršitelju. Rubež pa doseže svoj zavarovalni smoter samo tedaj, če se je izvršenčevo imetje zares tudi dobilo in zarubilo. Če se pa izvršenčevega imetja pri rubežu ni dobilo, odreče zavarovalna moč rubeža in je treba izvršitelju daljnega zavarovalnega sredstva, da se razkrije izvršenčeva imovina.

Knjiga in praksa priznavata, da je že varnostna izvršba (§ 370) prava izvršba. Saj je samo pravno pogojna, »sub conditione iuris« — da izvršilni naslov postane pravomočen, ali ob pravomočnem izvršilnem naslovu, da pravno pogojna dajatev res tudi dospe v plačilo, ali pri zopetnem rubežu za otroško prehrano, da otrok doživi dotične obroke (§ 372 izvrš. r.).

Ta razlog zavarovanja je torej obenem razlog za svojstvo prave izvršbe pri izvršilni razodetni prisegi §-a 47.

Na drugi strani pa je zopet reči, da se izvršba s predlagano izvršilno prisego — zopet nadaljuje, in je torej izvršba po §-u 47 tudi sredstvo za nadaljevanje izvršbe. In če se s tem sredstvom res razkrije izvršenčevo, izvršbi pristopno premoženje, se ga lahko zaseže z novo izvršbo, z rubežem, dražbo i. t. d. in je torej le-ta izvršba člen v verigi cele, do končnega izvršilnega uspeha vodeče izvršbe, ali, bolje, cele skupine predlaganih izvršeb.

Brez sredstva izvršilne razodetne prisege bi bil konec vsake brezuspešne izvršbe, in bi se torej izvršba ne mogla nadaljevati redno.

Redno nadaljevanje izvršbe pa je v zmislu zakona tedaj, če se predlagajo in izvedejo vsa na razpolago dana zakonita izvršilna sredstva, vse stopnje kake na stopnje razdeljene izvršbe, ali cela skupina več različnih, organično združljivih izvršeb.

Vrsto posameznih izvršilnih korakov je zakon pri vsaki posebni izvršbi v posebnem delu uredil. Pred prodajo je rubež premičnin, pred preodkazom terjatve je rubež terjatve obligatoren.

Tudi prisega po §-u 47 l. c. ni samostojen izvršbeni čin, nego odvisna je od druge izvršbe, ali vsaj od dela kake druge izvršbe, katera pa je ostala brezuspešna. Njena posebnost je tudi ta, da mora biti pred njo druga izvršba brez uspeha; njena posebnost je torej subsidiarnost.

Toda odvisnost kakega izvršilnega čina od poprejšnjega drugega čina nahajamo tudi pri raznih drugih izvršbah, kakor se je pravkar opozarjalo. Ta medsebojna odvisnost posameznih izvršbenih korakov pa zopet ni taka, da bi poznejšnji moral priti, marveč poznejši tudi lahko izostane. Tudi po brezuspešnem rubežu ali drugi izvršbi prisega po §-u 47 ni obligatorna, marveč lahko izostane.

Najmanj bi torej mogla in morala biti izvršba po §-u 47 izvrš. r. kak izvršilni korak; — izvršilno sredstvo je brez dvoma.

Izvršbo z razodetno prisego je postavil zakon v občni, a ne v posebni del. Ali je s tem hotel reči, da ta izvršba ni poseben izvršilni korak, ampak posebna izvršba, ali pa jo je postavil v občni del zato, ker se uporablja pri več izvršbah? Toda tudi rubež je lasten več izvršbam, in vendar ni postavljen v občni del.

Organično se torej izvršba z razodetno prisego ne da označiti za korak ali stopnjo kake posebne izvršbe.

Izvršbe so navadno pozitivni izvršbeni čini, gredo neposredno zoper premoženje ali pravice izvršenčeve. Tudi izvršba v doseg dejanj (storitev) zahteva od izvršenca konkretno dejanje ali delo, telesno ali duševno; vendar je to delo že izrečeno in ukazano neposredno v izvršilnem naslovu, v judikatni obligaciji.

Semkaj spada tudi ona razodetna prisega, ki jo ima izvršenec priseči vsled rzsodbe ali po kateri mora sodedič napovedati zapustnikovo premoženje (člen XXX uv. zak. k c. pr. r.).

Izvršba z razodetno prisego po §-u 47 pa ni izrečena v izvršilnem naslovu, marveč nastane izvršilni naslov z anjo šele tekom izvršbe same.

Izvršilni red pozna več takih tekom izvršilnega postopanja izdanih sklepov, ki jim pristoja svojstvo in moč izvršilnega naslova. Zaradi tega pa je tudi treba, da so ti sklepi pravomočni, kakor mora vsak izvršilni naslov biti pravomočen, predno je sposoben za izvršbo. Naravno da ima torej v takih slučajih rekurz suspenziven uspeh, razun po §-u 67 izvr. r. (§ 47 odst. 4 izvr. r.).

Take izvršbene sklepe, ki imajo svojstvo in moč izvršilnega naslova, nahajamo:

- a) v §-u 118 odst. 2, ko se upravniku naloži povračilo (uradna izvršba);
- b) v §-ih 155 odst. 2, 278, kjer je s sklepom določiti odškodnino zoper mudnega izdražitelja (§ 204 zoper mudnega prevzemnika);
- c) § 157 zoper izdražitelja na povrnitev pridobljenih pridelkov in dohodkov;
- d) § 168 zoper navajatelja vedoma neresničnih dejstev pri ugotovitvi bremenskega stanu;
- e) § 235 zoper izdražitelja zaradi dopolnitve izkupila.
- f) § 394 zaradi odškodnine vsled neutemeljene začasne odredbe.

Enak izvršilni naslov je sklep na položitev razodetne prisega po §-u 47 izvrš. r. (obrazec 101). V takih slučajih se sicer nalaga zavezancu plačilo odškodnine (izpadka, stroškov itd.) v 14 dneh.¹⁾ Pri razodetni prisegi je stvar malo drugačna. Storitijo je samo pri sodišču, zato se v tem slučaju izvršencu nalaga, da mora priseči pri sodišču ob odrejenem naroku. V drugih sklepih se določi zavezancu paricijski rok, in če ta poteče brez uspeha, je na predlog dovoliti izvršbo v zavezančevo premoženje ali z

¹⁾ Primerjaj obrazec 125 (98); 124 (97); 248 (8 dni); 250 sodni rok; enako 253, 254, 256, 257.

zaporom. Pri sklepu na razodetno prisego nadomestuje paricijski rok čas od izdatka sklepa do naroka. Po §-u 47 odst. 4 pa se more ta narok vršiti šele po pravomočnosti sklepa. Če izvršenec ne pride ali se pri naroku brani prisega, nastopi na predlog izvršba z zaporom, kakor v §-u 354, 355 izvr. r.

Kakor je torej izvršba z globo ali zaporom posebna vrsta izvršbe, tako je tudi izvršba po §-u 47 (četudi ne absolutno, pa vendar relativno) samostojna, posebna vrsta izvršbe, a ne samo izvršbena stopnja. Ker nedvomno izvršilno sredstvo, more biti samo ali stopnja kake izvršbe ali pa samostojna izvršba. Izvršba po §-u 47 ib. spada med one izvršbe, ki gredo — ne naravnost v premoženje, ampak zoper izvršenčevo osebo, kakor sta poleg te izvršbe še izvršba z globo in zaporom (§ 354 l. c.). In če izvršenec k naroku za razodetno prisego ne pride ali se prisega brani, nastopi na predlog proti njemu zopet daljna izvršba zoper njegovo osebo, izvršba z zaporom.

Izvršba na razodetno prisego po §-u 47 ib. je torej slična izvršbi, ki gre zoper izvršenca v dosego izvršenčevega, nenadomestnega dejanja po §-u 354. Ako gre prvotni izvršilni naslov na razodetno prisego (§-a 823, 1012 o. d. z., čl. XLII uv. zak. k c. pr. r.) je ta razodetna prisega sama — nenadomestno dejanje. V §-u 47 l. c. se je iz takega nenadomestnega dejanja ustanovila posebna samostojna, četudi samo subsidiarna izvršba, prisilno izvršbeno sredstvo, kakor globa in zapor.

Dejansko moti popolno sličnost med izvršbo po §-u 47 in izvršbo z zaporom (ter globo) samo dejstvo, da se v slučaju §-a 354 izvrš. r. (obr. 253, 254) določi izvršencu nov paricijski rok za opravo kakega dejanja, v slučaju §-a 47 pa narok. Toda tudi v slučajih §-a 354 se lahko naloži izvršencu storitev ob gotovem času (nastop opernega pevca, igralca ta in ta dan).

Pa tudi v slučaju §-a 47 je možna delitev. Obrazec 131 ima dva dela, dva sklepa. V prvem se ukazuje izvršencu izpolnitev imovinskega spiska in priseganje, v drugem se odreja narok. Stvarno je možno izdati prvi in drugi del kakor samostojna sklepa. Prvi del je potem samo izvršilni naslov za prisego, drugi del odreja prisežni narok na podlagi pravomočnega prvega sklepa. Samo zaradi dejstva, da je izvršenca poprej zaslišati, in da bo

izvršenec navadno vložil, če že namerava, rekurz takoj, ali se bo dalo iz njegove izjave sklepati na vložitev ali opustitev rekurza, je možna takojšnja odreditev naroka v zmislu obrazca 101. Če bi pa izvršenec vložil rekurz vkljub odrejenemu naroku, je narok preklicati zaradi odločilne moči rekurza.

Na videz je temu položaju po §-u 47 enak položaj tudi v slučaju §-a 169, 266 izvrš. r., kjer se tudi odredi narok za dražbo premičnine ali nepremičnine pred pravomočnostjo dovolilnega sklepa. Toda v slučaju §-a 169 gre za del, čin enotne izvršbe, v §-u 266 za drugi korak izvršbe, predno je prvi pravomočen; v slučaju §-a 47 pa gre za edini izvršbeni čin ne samo enotne, ampak tudi nerazdelne izvršbe.

Iz vsega navedenega torej izhaja:

Prisega po §-u 47 l. c. je na vsak način izvršilno sredstvo. Neumann jo imenuje subsidiarno izvršilno sredstvo. (Komentar str. 220.) Zopet pa ni samo izvršilni čin v teku enotne izvršbe kakor n. pr. cenitev pri prisilni dražbi premičnin ali nepremičnin. Nadalje ni posamezen izvršilni korak posebne izvršbe. Izključeno je, da bi bil izvršilni korak premičninske izvršbe, ki ima samo dva izvršilna koraka; rubež (s cenitvijo in hrambo) in prodajo (s cenitvijo).

Prisega po §-u 47 l. c. mora biti torej zgolj samostojna, če tudi od prejšnje brezuspešne stvarne izvršbe odvisna izvršba, ki gre zoper izvršenčevo osebo, torej vsaj relativno samostojna. Ona je posreduvalna izvršba za premenitev, oziroma prehod izvršbe zaradi denarnih terjatev v izvršbo zoper osebo izvršenca.¹⁾

Po izkazu, da je izvršba z razodetno prisego zares prava izvršba, in dalje po izkazu, da je ta izvršba sredstvo za zavarovanje uspešne izvršbe zoper izvršenčevo premoženje in naposled sredstvo za redno nadaljevanje izvršbe, je torej tudi izkazano, da dopustnost izvršilne razodetne prisega ne more biti časovno

¹⁾ Primerjaj v tem zmislu tudi Neumannov System, stran 83 brez podrobnega razločevanja. — Nepravilno enači Fürst zaradi naroka in pravomočnosti prisego po §-u 47 slučajem §-ov 169, 266 izvrš. r., kjer mora dovolitev dražbe biti pravomočna pred dražbenim narokom.

brezmejna, nego mora biti časovno omejena, kakor vsaka druga izvršba. In ker te meje v zakonu niso določene izrečno, treba jih je poiskati iz stvarnosti in smotrenosti izvršbe in iz glavnih izvršilnih načel, v katerih se nahajajo — latentno.

V zasebnem (materijalnem) državljanskem pravu smo našli latentne meje razodetni prisegi v temeljnih načelih zasebnega prava, v določbah zastaranja. V konkurznem postopanju smo jih našli tekom konkurza, — do končanja konkurza. In tudi v izvršilnem postopanju jih moramo najti, — to so stvarne meje izvršbe.

Za časovno mejo izvršilne razodetne prisege nam bo, kakor pri konkurzu, predvsem ozirati se na končavanje izvršbe in na posebne določbe izvršilnega reda glede tega postopanja.

Končavanje izvršbe je po §-u 74 odst. 2 izvrš. r. dvojno, — je ustavitev ali dognatev izvršbe. Ker pa je mogoče, da izvršitelj izvršbe niti ne ustavi, niti ne dožene, ampak jo pusti sredi toka,¹⁾ morajo za take slučaje biti v zakonu posebna določila.

Izvršilni red je res v več slučajih ustanovil izvršbeno prekluzijo za malomarnega izvršitelja, in mu, ako redno ne nadaljuje izvršbe, prestrigel vsak korak naprej ali mu celo razveljavil dosedanje izvršbo.

Za končavanje izvršbe ima novi izvrš. red dve jako rigorozni določbi. Predvsem je opozarjati na § 74 odst. 2, glasom katerega ugasne pravica do povračila ne že pravomočno prisojenih izvršilnih stroškov, ako se ne zahteva njih sodna odmera najpozneje v enem mesecu po dognani ali ustavljeni izvršbi. Iz tega določila je razvidno, da je vsako izvršbo ali ustaviti ali dognati, sicer bi se ne mogel najti začetek rokú po §-u 74 odst. 2, in da torej tudi pravica do razodetne prisege po §-u 47 ne more trajati neomejeno.

Drugo važno določbo nahajamo v §-u 256 odst. 2 izvrš. r., glasom katere ugasne z rubežem dobljena zastavna pravica (in žnjo cela izvršba), ako se ne predlaga prodaje v enem letu po dnevu opravljenega rubeža, in ako se prodajno postopanje redno ne nadaljuje. Tukaj torej pozitivno pridobljena izvršilna pravica neha tekom enega leta — ob uspešni izvršbi.

¹⁾ Pri neenotni, iz več korakov sestoeči izvršbi.

Zakon ne trpi, da bi po izvršbi nastala izvršenčeva stiska postala trajna; izvršba se mora vršiti in končati redno, ali pa je ne bodi.¹⁾ Če bi pa po brezuspešni izvršbi izvršitelj mogel časovno neomejeno predlagati razodetno prisego, bi tako izvršenčeva stiska postala trajna. Vsaka izvršba mora imeti pozitiven ali negativen uspeh; od tega uspeha je odvisno, kako dolgo naj izvršba traja. Če pa ugasnejo po izvršbi pridobljene pravice že ob uspešni, pozitivni izvršbi tekom enega leta (§ 256 odst. 2), pač ni misliti, da v tem roku ne bi ugasnile tudi pravice, ki imajo svoj predpogoj v dognanem negativnem uspehu izvršbe, iz katerega izhaja predvsem pravica do razodetne prisega.

In ni dvoma, da je enoletni rok §-a 256 odst. 2 obenem tudi časovna meja za dopustnost predloga po §-u 47 odst. 1 in 2 izvrš. r.

Zakon z določbo §-a 256 odst. 2 pred vsem uvaža dejstvo sedanjega naglega prometa. V kratkem času se razmere izvršenca lahko spremenijo. Tekom enega leta si lahko pridobi poprej brezposelni izvršenec kako delo, kako službo; tekom enega leta živina vzraste, spremeni svojo ceno, in prejšnja, podlago dajoča cena je sedaj krivična. Po izvršbi so gospodarske moči izvršenca vezane in se mu godi s to trajno vezanostjo za pridobivanje občutljiva, nepovračna škoda. Vse te neprilike je zakon odstranil z določbo §-a 256 odst. 2: doba izvršenčevega trpičenja se je s tem nehala.

Da razodetna prisega sega še občutljivejše v gospodarske in osebne, osobito moralne odnose, je jasno. Ta izvršba gre naravnost zoper osebo izvršenca. Osobito ostane rubež bolj zasebna, skrita zadeva, razodetna prisega pa je predmet občne²⁾ javnosti.

Vsaka začeta izvršba se more pravično in umestno vršiti in dognati samo ob neizpremenjenih razmerah, »rebus sic stantibus«. Za premembo razmer pa zadošča po zakonu, in sicer ne samo po §-u 256 odst. 2, ampak tudi glede tega, ali naj se vzame za podlago prejšnja cenitev (§ 142), rok enega

¹⁾ Nehavanje izvršbe z obrazci 160b, 99a torej ni umestno, tem manj ker ostanejo nerešeni obstoječi predlogi (na hrambo, prodajo itd.).

²⁾ Se razglasi na sodni deski ali po časnikih, razprava je javna.

leta. V tem roku se tudi lahko reče, da je razodetna prisega še za zadevo aktualna, a preko te meje se ne bode smela dopustiti.

V praksi se je predlagala izvršba z rubežem in prodajo premoženja dne 17. maja 1901, rubež se je brez uspeha opravil dne 24. maja 1901; izvršitelj je bil o tem obveščen dne 8. junija 1901, a šele 7. julija 1907, torej čez več nego 6 let je predlagal razodetno prisego zoper izvršenca v zmislu §-a 47 izvrš. r. Okrajno sodišče v O. je s sklepom 7. julija 1907 ta predlog zaradi zakasnelosti odklonilo: »ker se ima tak predlog staviti glede na razmere slučaja v omejenem času (§ 49 izvrš. r.); meja za tak čas je v zakonu na več mestih navedena (§§ 142, 256 ib.) z enim letom, in mora tudi tukaj biti merodajna, računši od obvestila o zadnji brezuspešni opravi izvršbe; sicer pa je izvršitelju prosto začeti novo izvršbo in predpogoje za razodetno prisego ustanoviti znova.« — Rekurz se proti tej odločbi ni vložil.

Pri rešitvi našega vprašanja še lahko pride ena določba izvrš. reda v poštev, namreč § 74 odst. 2., da je končne izvršilne stroške predlagati v odmero tekom enega meseca po ustavljenju ali dognanju izvršbi. Ali bi torej bilo predlagati razodetno prisego že tekom istega roka?

V knjigi in praksi se naše vprašanje sploh ni razpravljalo. Praksa tega mesečnega roku gotovo ne bo priznala merodajnim. Kaj bi moglo govoriti za ta rok? V §-u 74 odst. 2 gre za končno odmero stroškov. Stvarno je ta odmera stroškov pač zadnji čin izvršbe in za tem činom ne sme biti več — iste izvršbe. Ker so se po ustavitvi ali dognatvi izvršbe razveljavili vsi izvršbeni čini, zato more izterjava teh stroškov biti predmet samo nove izvršbe. Če je pa končna odmera stroškov najzadnji čin izvršbe, ne more biti izvršba po §-u 47 zopetni čin izvršbe.

Ob ustavitvi bi prišla v poštev samo slučaja §-a 39 št. 8 in §-a 129 i. f. izvrš. reda. Tu bi bila časovna meja za predlaganje razodetne prisega lahko krajša kakor eno leto po brezuspešni izvršbi, če bi se ustavitev — osobito v slučaju §-a 129 i. f. izrekla takoj. Ob dognatvi izvršbe bi prišel ta rok v poštev osobito pri razdelitvi izkupila (§§ 212 in 286), če bi se šele tukaj pokazal izpadek.

§ 256 izvrš. r. ustanavlja zakonito dognatev izvršbe. Odmera stroškov se v tem slučaju lahko vrši tekom enega meseca v

zmislu §-a 74 odst. 2 izvrš. r. še pozneje. Vendar gre tukaj za uspešno, a ne brezuspešno izvršbo, in ta slučaj torej za razodetno prisego nima pomena. Omejitev razodetne prisege na mesečni rok §-a 74 odst. 2 pa nasproti roku po §-u 256 ne more obveljati, ker ta § pusti trajati izvršbene čine — pozitivni uspeh izvršbe — celo leto po opravi, in ni razloga za drugo časovno omejitev pri negativni izvršbi; dalje ker je s priseganjem pri prisežnem naroku tekoča izvršba lahko končno dognana, če je prisega potrdila brezmetje izvršenca, in je od te dobe šteti mesečni rok za odmero stroškov v zmislu §-a 74 odst. 2.

Formalno se tudi proti omejitelnemu enoletnemu roku v praksi lahko navajata dve dejstvi. Izvršba po §-u 47 ni v formalnem oziru taka izvršba, da bi se za njo ustanovilo v E-registru posebni slučaj, posebno tekoče število. Opazka pri izvršilnem obrazcu 104 marveč veleva, da se zapisnik o priseženi razodetni prisegi brez daljne rešitve priloži prejšnjemu izvršilnemu aktu.¹⁾ Nadalje je pravosodno ministrstvo z naredbo 28. junija 1902 št. 28 odredilo poseben seznam za razodetne prisege (prisežno knjigo).

Toda prva formalnost stvarnega položaja nič ne predrugačuje. Izvršba po §-u 47 pač ni samostojna, ampak odvisna od brezuspešnosti druge izvršbe, za njo pride lahko zopet nadaljevanje prvotne izvršbe, zato spada k prvotnemu aktu. Nikakor pa ni misliti, da bi bilo umestno, tak prisežni zapisnik čez 29 let prilagati prvotnemu aktu. Ravno tu se zopet pokaže, da je neomejenost razodetne prisege po §-u 47 izvršilnemu postopanju in poslovanju protivna, in da je po daljšem presledku treba nove ustanovitve predpogojev za to razodetno prisego z novo izvršbo v izvršenčevo premoženje. — Kar se tiče navedene prisežne knjige, pa je ta ustanovljena očitvidno v zaščito izvršenca, da se zabranijo večkratne izvršenčeve prisege, kadar je že enkrat prisegel. Ta seznam toraj enoletni dopustnosti razodetne prisege ne nasprotuje.

(O nekaterih drugih posebnih vprašanjih glede te razodetne prisege kasneje še poseben članek!)

¹⁾ Nasprotno Neumann v koment. str. 232 zahteva rešitve s sklepom, da se je prisega prisegla, ker ta sklep služi izvršencu za izkaz.